

”Under dække af at bedrive videnskab fanger Japan årligt flere hundrede hvaler. Efter at have fastlagt slægtskabet mellem dem og foretaget andre fuldkommen betydningsløse undersøgelser, sælges kødet fra hvalerne til konsum på det frie marked. Selvom Danmark holder fanen højt internationalt, når det kommer til dyrevelfærd, er tonen en ganske anden i forhold til hvalfangst. Her har Danmark allieret sig med bl.a. Japan, Norge og Island for at få mere lempelige betingelser for at fange hvaler.”

Ekspllosion i hvalfangst igen

Før moratoriet trådte i kraft, fangede nordmændene omkring 2.000 vågehvaler om året. Da Norge genindførte fangstkvoterne for vågehvaler i 1993, skete det på et mere beskedent niveau end før moratoriet – men fra de 319 vågehvaler steg kvoten abrupt til 1052 i 2007.

En anden synder er Island, der i 2006 på ny igangsatte kommerciel hvalfangst i strid med hvalfangstkommissionens retningslinjer. Islands netop afgående regering tildelte islændingene en kvote på 100 vågehvaler og 150 finhvaler resten af året – hvis alle hvalerne fanges, vil det svare til omtrent 1.700.000 kg hvalkød, og da efterspørgslen efter hvalkød på øen i det nordlige Atlanterhav er såre begrænset, vil størstedelen af kødet blot blive lagerført.

Norge og Island er dermed to af de største syndere blandt hvalfangnationerne – men Japan overgår dog nordmændene og islændingene mangefold. Japan har under dække af et hvalundersøgelserprogram, der i alle indsigtfulde kredse betragtes som ren alibi-forskning, lusket sig til at fortsætte en anseelig fangst af hvaler. Efter hvalernes slægtskabsforhold er blevet undersøgt, sælges kødet fra de i forskningens navn dræbte hvaler på det frie marked til konsum. I 2005 meddelte japanerne, at antallet af hvaler, der skulle fanges, ville blive forøget til 100 sejhvaler, 10 kaskelotter, 50 pukkelhvaler, 50 finhvaler, 50 brydeshvaler og 850 vågehvaler – dertil kommer tusindvis af delfiner, der nedlægges hvert år – de er dog ikke reguleret af Hvalfangstkommissionen. I den netop afsluttede fangstsæson 2008/2009 blev 679 vågehvaler taget – 304 af disse var hunner, hvoraf 192 var gravide, da de blev fanget – 4 var med mælk, og derfor er der stor fare for, at deres unger er blevet ladet alene tilbage. Det er imidlertid ikke nok for japanerne, der vil have ophævet det forbud mod kommerciel hvalfangst, som landet ellers alligevel de facto har ladet hånt om i årevis.

Japan er storsynder

I den Internationale Hvalfangstkommission har hvert land – fra den mindste østat i Stil-

Dyrevelfærds-alarm:

Hvaler i fare

Havets store dyr er truede igen. Forbuddet mod kommerciel hvalfangst, som har været i stand siden 1986, står måske for fald. Japan, Island og Norge i alliance med en række mindre ø-nationer i Stillehavet vil gøre op med det, de selv kalder moratoriet. Og værst af alt – Danmark er med på holdet, der baner vejen for, at jagt på hvalerne kan genoptages. Hvorfor? For at tækkes Grønland og Færøerne.

Af Kenneth Kristensen Berth

På et møde den 23. juli 1982 i Den Internationale Hvalfangstkommission blev der truffet en afgørende beslutning. Kommerciel hvalfangst skulle bringes til ophør ved udgangen af fangstsæsonen 1985-1986. Det var ikke en ukontroversiel beslutning. Flere lande tog afstand fra vedtagelsen. Norge indgav eksempelvis en formel protest, hvilket betyder, at landet ikke er bundet af forbuddet. Japan gjorde det samme, men trak protesten tilbage i 1987.

Ikke desto mindre fortsætter hvalfangsten, om end i betydeligt mindre omfang end tilfældet var før 1982.

Forbuddet mod kommerciel hvalfangst var absolut nødvendigt, da det blev indført i 1982.

Flere arter af hvaler var decideret tæt på udyddelse. Men der er også andre grunde til, at jagt på hvaler er forbundet med store etiske overvejelser. Således er det reelt umuligt at ombringe de største hvaler på en dyreetisk forsvarlig måde – oftest vil dyret udkæmpe en timelang døds kamp, førend den harpunerede hval bukker under – og det på trods af, at harpunerne udstyres med et sprængstof, der eksploderer, når harpunen rammer dyret, og dermed anretter enorm skade på hvalen.

Dertil kommer, at også den form for jagt på mindre hvaler, som bedrives blandt indfødte folkegrupper, i mange tilfælde har karakter af egentlig dyrplageri.

lehavet til USA – én stemme. Japan har udnyttet dette til målrettet at få mindre og fattige lande, som ingen interesse har i hvalfangst, ind i Hvalfangstkommissionen med det formål at støtte Japans synspunkter. Eksempelvis er Mongoliet – et land uden adgang til havet – blevet en af Japans faste støtter i Hvalfangstkommissionen, ligesom Mauritien og Mali er det. Dertil kommer store og betydningsfulde lande som St. Kitts and Nevis, Antigua & Barbuda, Kiribati, Marshall-øerne, Nauru, Grenadinerne, Solomonøerne og Tuvalu – lande der for en dels vedkommende dog har ganske få indfødte, der jager hvaler.

Lande, der støtter Japan, får kontant afregning fra japanerne – men endnu er det ikke lykkedes japanerne at hente tilstrækkelig opbakning til at ophæve forbuddet, hovedsagligt fordi det kræver en vedtægtsændring hos den Internationale Hvalfangstkommission at ophæve forbuddet – og en sådan ændring kræver ¾ flertal.

I stedet satser japanerne på at smugle hvalfangst ind ad bagdøren – blandt andet ved at arbejde for at indføre muligheden for såkaldt kystnær fangst. Den kystnære fangst påvirker imidlertid hvalbestanden på samme måde som fangst på åbent hav – og de dyrevelfærdsmæssige overvejelser er de samme.

Danskerne imod hvalfangst, regeringen for

Derfor kan det heller ikke undre, at kun 3 procent af den danske befolkning ifølge en meningsmåling i foråret 2008 er tilhængere af hvalfangst. Disse tre procent er imidlertid talstærkt repræsenteret på Christiansborg, idet det er regeringens holdning, at hvalfangsten kan genoptages. Ikke fordi Danmark som sådan har nogen interesse i kommerciel hvalfangst, men for at vinde gehør for det syns-

punkt, at grønlænderne skal kunne fange flere hvaler, og at omverdenen skal blande sig uden om færingeres berygtede grindedræb, der godt nok ikke vedrører Hvalfangstkommissionen, idet grindehvalen er en lille hval og ikke beskyttet af fangstforbuddet, men som ikke desto mindre med sine blodige billeder hvert år vækker opstandelse blandt dyrevenner verden over.

Dertil kommer, at Færøerne importerer hvalkød fra Islands ulovlige fangster. I 2008 importerede Færøerne 900 kg hvalkød fra Island, mens en planlagt færøsk import af 4,3 tons hvalkød blev stoppet i Norge i januar i år.

På Grønland er man især bekymret for, at et ønske fra en lang række – blandt andet latinamerikanske lande – om at oprette et hvalreservat i den sydlige del af Atlanterhavet vil ”smitte”, så hvalerne også på et tidspunkt vil blive totalfredet i den nordlige del af Atlanterhavet.

Et flertal i Folketinget uden om regeringen har imidlertid pålagt denne at støtte et nyt hvalreservat ved Sydpolen.

S vil lade grønlændere slagte løs

Socialdemokratiet, der hidtil har været garant for regeringens hvalpolitik, var skyld heri, idet partiet pludselig skiftede holdning til hvalreservatet. Socialdemokratiets holdningsskifte er imidlertid ikke kommet som følge af en nyvunden interesse for hvalernes velfærd. Nej, Socialdemokratiets ræsonnement er blot det modsatte af regeringens – nemlig at grønlænderne dermed vil få flere hvaler, som de kan slagte. Som partiets miljøordfører Torben Hansen sagde til den grønlandske avis Sermitsiaq den 12. juni 2008: ”Jeg mener rent faktisk, at dette reservat vil være til fordel for Grønland. Det bliver nemmere at få kvoterne (til Grønland, red.). Og hvis man forbedrer le-

vemulighederne et sted, så vil det sandsynligvis give en større og mere levedygtig bestand, og dermed mere at tage af for Grønland.”

...Og grønlandsk SF vil også slagte videre

Regeringsskiftet i Grønland har i øvrigt ikke svækket den grønlandske modstand mod hvalreservatet ved Sydpolen. Det nye regeringsparti, Inuit Ataqatigut, der ellers er søsterparti til det danske Socialistisk Folkeparti, interesserer sig heller ikke en døjt for hvalernes velfærd. Således partiets fiskeri- og fangstordfører, Ane Hansen, til Sermitsiaq den 13. juni 2008: ”Vi kan ikke acceptere beslutningen. Vi er bekymrede for, at det kan føre til, at Grønland mister en vigtig fødekilde, og at det vil ramme fangerne på deres erhverv”, fastslog hun og opfordrede samtidig sin partiformand til at tage kontakt til Socialistisk Folkeparti, for at få søsterpartiet til at ændre holdning.

Den danske regering forsøgte på det netop overståede møde i Hvalfangstkommissionen, der fandt sted på Madeira, at overbevise de andre medlemslande om, at grønlænderne i tilslutning til de 200 vågehvaler, 19 finhvaler og 2 grønlandshvaler, som man allerede har lov at fange, også kunne fange 10 pukkelhvaler.

Anmodningen skabte dog så meget ravage blandt de øvrige lande, at beslutningen måtte udsættes med henblik på at blive truffet inden det næste topmøde i Marokko.

Danmark fortsætter altså med at kræve, at grønlænderne kan få øget adgang til at fange hvaler og medvirker dermed til at underminere Hvalfangstkommissionens fangstforbud fra 1986.

Hvor Danmark i andre spørgsmål, sætter dyrevelfærden højest, ja så er tonerne ganske anderledes, når det kommer til havets store pattedyr: Hvalerne er i fare – takket være Danmark.

”Det årlige grindedræb på Færøerne – mere end 180 hvaler blev nedlagt her i Hvalvik - farver vandet rødt af blodet fra de døende dyr, mens færinger kigger betaget til. Danmarks besynderlige blinde øje for dyrevelfærd, når det gælder hvaler, skyldes Færøerne og Grønland. Danmark kæmper hvert år for at forøge Grønlands hvalkvote, og færingerne aftager store mængder hvalkød fra de hvaler, som Island siden 2006 har nedlagt i strid med den Internationale Hvalfangstkommissions retningslinjer.”